

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Art. 7. Quòd particulariter Imperij membrum non possit supprimi, nec de suo gradu deijci.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Cui addere libuit (inter alios mille) Gayllum *pract. obseru. lib. 2. obser. 58.* de opinione, in Imperiali camerâ, receptâ attestantem; Si Princeps, inquit, aliquid rescribat, si ad postulationem partis hoc fiat: isto casu iusta causa in Principe disponente non præsumitur; immo præsumptio est Principem importunitate, & ex falsis narratis supplicantis circumuentum esse. gloss. & DD. in l. Relegati &c. Hinc est quod quotidie contra rescripta Principis, ad petitionem partium impetrata, exceptiones sub & obreptionis opponantur, cum tacite subintelligatur in rescriptis clausula illa, Quatenus preces veritate nitantur. *text. in c. Sedes &c. notab. text. in l. etsi legib. C. si cont. ius & util. public.* Et intentio Principis nunquam videtur talis esse, quod velit iuri alteri quæsito derogare, quia eius rescripta cum iustitia & saluo iure Tertij, hoc est, ita intelligenda sunt, vt nemini iniuriam faciant, nec Ius Tertij lædant, sed saluum & illæsum relinquant. *Text. in cap. super eo. §. hoc tuam &c.*

Art. 7. Quòd particulariter Imperij membrum non possit supprimi, nec de suo gradu deijci.

Sed & in alijs hinc versamur circumstantijs.

Tractatur de legibus Imperij, agitur de vno ex Imperij membris à suo gradu deijciendo, de que suo standi in Imperio iure priuando.

Quod, an fieri possit: istis, qui statum Imperij cognitum habent, decidendum relinquimus.

Statum esse Imperij siue in Imperio statum consistentiamque habere, quàm excellens, arduumque ius sit, quàm firmum fixumque, nemo est, qui ignoret.

Quantum autem dedecus dignitatisque detrimentum inferret ab illo statu remoueri, nec satis sciri aut comprehendi queat.

Ac si in communibus feudis Dominus non potest præiudicare Vasallo, siue in reuocatione aut sublatione vllius rei aut iuris, siue in alteratione feudi, in qualitate, dignitate, autoritate, siue in aggrauatione subiectionis aut seruitiorum, cum feudum sit contractus vltro citroque obligatorius, de iure gentium ac naturæ in conditionibus suis exactè vtrimque obseruandus. *Tusch. verb. feudum, concl. 110. n. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. & DD. passim.*

Multò minus præiudicari queat Imperij statui in suo illo status gradu, dignitate ac prærogatiuâ.

Regula infallibilis est (ait Carolus Loysacius *tract. de dominijs cap. 7. n. 70.*) in materia dominiorum, quòd, quò propius illa accedunt ad Regem, à quo omnis dignitas procedit: eo digniora existant. *Et cap. 4. num. 42.* Vt quodcunque corpus eò magis illuminatur, quò ad solem opponitur: ita dominia, quæ non aliud sunt, quàm radij supremæ Principis potestatis, de eadem magis participant, quò proximius ad illam accedunt.

Vt Princeps supremus in suo Principatu ideò summus est, quia in terris alium supra se neminem habet, sed soli Deo opt. Max. Regi Regum, & Domino Dominantium immediatè subiecitur, ita & Principes subalterni eò maiores excelsioresque existunt, cum alium præter Principem illum supremum non recognoscunt.

Ac vt inæstimabilis iniuria contingeret illi supremo principi, qui à suo illo supremo statu in subiectionem alterius Principis conijceretur: ita & proportionaliter Principi subalterno, qui suo immediato statu priuaretur, ac, siue per

intermediam alterius Domini interiectionem, siue per quoduis aliud retrogradationis medium, in inferiorem gradum deturbaretur.

Immò nec vel à simplicissimo ordine retrogradationes vnquam indicuntur, nisi pœnæ supplicijque causa, ob culpam.

Finge (inquit Diuus Hieronymus in Epistola ad Pammachium) aliquem tribunitiæ potestatis suo vitio regradatum, per singula malitiæ officia ad Tyronis vocabulum deuolutum.

Idem aduersus Iouin. In volumine Ezechielis: Sacerdotes, qui peccauerunt regradantur in ædituos & ostiarios.

Ammianus Marcellinus lib. 29. ita Theodosius, equites, qui ad rebellem defecerant, vt contentum se leuiore supplicio demonstraret, omnes contrusit ad infimum militiæ gradum.

Text. autem l. 3. C. de domest. & protect. lib. 12. ita habet, Si quis domesticorum sine comæatu per biennium obsequijs serenitatis nostræ defuerit, is retrorsum in ordinem tractus inferiorem, quinque sequentibus postponatur; si verò triennium eius absentia continuasse monstretur, vsque ad decimum locum procul dubio regredietur; quòd si quadriennio abfuerit, nouissimus colloquetur, quinquennium autem si fuerit diuagatus, ipso iam cingulo spoliandus est.

Text. l. 2. C. de comæatu lib. 12. idem statuit his verbis. Quicumque de scrinijs, aut agentibus in rebus, vel etiam ex officijs palatinis sex mensium spatium, supra diem comæatus abfuerit, is in inferiorem locum quinque antelatis posterioribus deuoluatur; is verò, qui anni vacationem arbitrato proprio iudiciarij præcepti oblitus assumpserit, à decem post se militantibus transeat, ac deinde cum iam aliquis desidiâ quadriennio officium proprium adire neglexerit, quadraginta de sequentibus post feratur; qui verò nec post quadriennij quidem tempus, militantium non immerito matriculis auferatur.

Modestinus in l. 2. ff. de re militari inter pœnas militares & has numerat, militiæ mutationem, gradus deiectionem.

Istud ne Imperii membro statuiæ contingere possit, vt non solum à sui soliti ordinis loco ac honore, sed & ab ipso statu deturbetur, atque ex Imperio, in quo existendi, tanquam pars & membrum integrans, lus habebat, refecetur ac eijciatur? siue illud fiat per viam alterationis aut subalternationis feudorum, Iurisdictionis, regalium: siue vllò alio pacto, via ac modo attentetur; & an per vnum rescriptum, quod Archiepiscopi pro confirmatione iurium ac priuilegiorum suæ Ecclesiæ impetrauerint, aut impetrare adhuc poterunt, id factum esse censeatur?

Sed iura cum habemus ab ipsa parte dicta ac data, aliunde accersere opus non est, lubet ergo subiungere ipsius Archiepiscopi per sui libelli scriptorem impressum testimonium §. quæ Pontificia pag. 28. quod sic habet.

Quæ Pontificia, Imperatoria, Regia, ac supremorum Imperij Tribunalium respectiue indulta, Regalia, priuilegia, sententiæ & res iudicata, concessionones, confirmationes ac corroborationes, antiquissima item & prescripta possessio contra clarum textum articuli tertij Casareæ Capitulationis iurata, non tam leuiter vel ob proprium interesse, vel ad nuntium Monachorum deficientium ac refractariorum (verba sunt ornata, quibus libellus passim inspergitur) vel alias ob causas prohibitas subuerti, vel ad instar nasi cerei hinc inde verti possunt ac debent.

Ista exquisita sunt, si secus faxit, ecce remedium; nam subnectit, *hoc si fiat aut tentetur, Electores, Principes & status Imperij, qui in præeminentis suis, dignitatibus, Regalibus, Priuilegijs & Iuribus, cum primis sententijs ac rebus iudicatis*

contra ius & fas constitutionemque pacis publica violenter turbantur, eadem impune defendere, ac se in possessione sua, vel quasi, manu tenere licite queunt.

Itaque claudatur hæc disceptatio per verbi diuini pronunciatum, Ex tuo ore te iudico.

S. V. Quòd friuolè ad præscriptionem recurrat voti
Auctor.

TAndem ad Præscriptionis auxilium confugit, iniquum illud remedium in notoriâ malâ fide, verùm clarissimis rationibus conuincitur auctor voti, & ex suis ipsis verbis, quòd Archiepiscopus Dominium Iurisdictionale in Abbatiam non modò non præscripserit, sed nec possederit.

Art. 1. Ex ipsis voti verbis euincitur, quòd Abbatia semper manserit sub potestate Imperatoris, & nunquam possiderit ius in illam Archiepiscopus.

Ipsum votum format ac Archiepiscopo obijcit obiectionem sanè firmam, quam non soluit, neque vnquam vllus soluat, hæc nempe verbis: *Et ob id cum posterioribus accedat confessio omnium partium, Imperatoris, Archiepiscopi & Abbatis. Quòd videlicet sit membrum Imperij, habeat iura, feuda & Regalia ab Imperio, praualeat debet ista confessio fortificata per alia in iudicio producta, & huic standum est. deinde paulò pòst: Rarum quoque facere videntur testes producti contra confessionem prædictam, quia cum constet ex Maximiliani Priuilegio etiam Anteriores Archiepiscopos aliud ius in Monasterium non habuisse, quàm tunc ei conferri, (infeudandi nempe Imperatoris nomine) & sic Monasterium in potestate Imperatoris mansisse. Præterea hæc subnequit: Non ex inuestitura non patet, Archiepiscopum possedisse, ergo possessionem non potuit inuerti, igitur inuersam potius possessionem, & sic in mala fide, vt non valeat præscriptio, etiamsi probata sit. l. male agere. C. de præscriptione 30. vel. 40. annor. præscript. Quomodo enim præscribere potuit, quòd ad alium pertinere sciebat? Ista votum, pulchra sanè, apta ac vera, nisi quòd in his verbis, ex inuestitura non patet Archiepiscopum possedisse, credibile est transpositam esse particulam: Non, ac imprimi vel scribi debuisse, Ex inuestitura patet Archiepiscopum non possedisse, quamuis effectu penè in idem recidat, ac vtrumque verum sit.*

Si quidem ex inuestitura nomine Imperatoris vtrumque deducitur, & quòd ex ea non probetur Archiepiscopum possedisse, & quòd probetur non possedisse, & non solum possedisse, sed neque ius Domini habuisse ex istis, quæ abundè de illa re supra deducta sunt; nec enim idem est possidere & alio nomine possidere: nam possidet, cuius nomine possidetur, Procurator alienæ possessioni præstat ministerium. *Text. in l. quod meo ff. di. acquir. vel. amit. pos. adde text. in l. qui bona fide 19. eod. tit. & illa, quæ latè ab Anton. Gomaf. tractantur in Comment. ad leges Tauri in leg. 45. n. 63. & multis seqq.*

Illud idem statuit ipse Votator pag. 129. vers. sed quia. his verbis: *Præsertim cum sint contraria, vt dixi, vicem gerere Imperatoris, & rem possidere.*

Quòd autem in Voto subiungitur non potuisse euertere possessionem, siue non potuisse sibi ipsi causam possessionis mutare, neque ex illa possessionis

muta-